

по нѣкой куршумъ къмъ рѣката и въздишаше: „Ехъ дано се чуятъ гърмежитѣ до Черния връхъ, дано чуятъ нашитѣ тамъ!“ — А отдѣсно на моя огънь, изъ дъното на улицата, се чуеха припрѣни викове (на турски): — Предайте се, бре комити, ето изгубени сте!“ Въ отговоръ азъ имъ изпращахъ куршумъ и проклятие.

Въздуха въ плѣвнята, наситенъ съ барутенъ димъ

Гоце Дѣлчевъ.¹⁾

палѣше гърдитѣ, жажда сушеше гърлото. Сѣкашъ запалена слама пълнѣше съ пушекъ главата и помрачаваше съзнанието. Като че нѣкой грамадна стена бѣше натегнала върху плещитѣ ми — и на всѣка

¹⁾ Македонски войвода, роденъ презъ 1872 г. въ гр. Кукушъ, единъ отъ основателитѣ на Македонската организация. Падна за свободата на своя народъ на 4 май 1903 г. Неговия животъ и дѣла описа поета П. К. Яввровъ — близкъ приятель на Дѣлчева.